

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem, v právní věci žalobce: **R. A. V. V.-L.**, nar., st. příslušnost, pobytem, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Sevastopolská 378/16, 101 00 Praha 10, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, se sídlem Svatopluka Čecha 7, 695 01 Hodonín, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 5. 2016, KRPB-109042-41/ČJ-2016-060023-50A,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 31. 5. 2016, KRPB-109042-41/ČJ-2016-060023-50A **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit na náhradě nákladů řízení žalobci částku **8.228 Kč**, a to **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta, se sídlem Sevastopolská 378/16, 101 00 Praha 10.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 31. 5. 2016, č. j. KRPB-109043-41/ČJ-2016-060023-50A (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o prodloužení jeho zajištění ve smyslu § 129 odst. 1, 3 a 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) o 31 dnů, tj. od

5. 6. 2016 do 5. 7. 2016, a to za účelem jeho předání do příslušného členského státu Evropské unie (dále jen „EU“) podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“).

II. Žaloba

Žalobce si je vědom toho, že předmětem soudního přezkumu správního rozhodnutí je zásadně skutkový stav k okamžiku vydání Rozhodnutí, i z této zásady ovšem existují výjimky, které vycházejí především z potřeby dané zvláštními vlastnostmi předmětného rozhodnutí. Tato situace již byla vícekrát posouzena v případě rozhodování o nákladech správní exekuce v případě, kdy došlo po vydání rozhodnutí k zrušení samotného exekučního titulu. Obdobná situace pak nastává i v tomto případě, kdy je rozhodováno o prodloužení zajištění, přičemž po vydání předmětného rozhodnutí došlo k pravomocnému zrušení rozhodnutí o prodloužení zajištění, na jehož základě byl žalobce zajištěn, v době, kdy bylo vydáno napadené Rozhodnutí. Jelikož rozhodnutí o prodloužení zajištění je rozhodnutím, které je přímo navázáno na existenci rozhodnutí o zajištění (či předchozí rozhodnutí o prodloužení zajištění) a může tedy obstát pouze za předpokladu jeho existence, je zrušení takového rozhodnutí skutečností, kterou se musí soud přezkoumávající rozhodnutí o prodloužení zajištění řídit. Jelikož bylo prvotní rozhodnutí žalované zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně 32 A 32/2016 ze dne 14. 6. 2016, nemůže obstát ani navazující napadené rozhodnutí. Výše uvedené závěry týkající se možnosti přezkumu rozhodnutí nad rámec skutkového stavu k okamžiku vydání rozhodnutí se odvíjejí i z judikatury Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku č. j. 9 Afs 28/2011-181 ze dne 14. 9. 2011. Totožnou situací zrušení rozhodnutí o zajištění cizince před vydáním rozhodnutí o prodloužení zajištění cizince se pak zabýval i Městský soud v Praze v rozsudku č. j. 4 A 108/2015-36 ze dne 11. 1. 2016.

Dále žalobce namítl nezákonnost svého zajištění, neboť chybělo tzv. vážné nebezpečí útěku. Žalobce disponoval železniční jízdenkou právě do Prahy, přičemž tuto železniční jízdenku žalovaná jmenovala i mezi podklady rozhodnutí o zajištění. Žalobce dále v průběhu správního řízení o zajištění uvedl, že jeho úmyslem bylo požádat o mezinárodní ochranu právě v České republice a že v Maďarsku bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany ukončeno. Výslovně uvedl, že Maďarsko stihlo jeho žádost „vyřídit“ po třech dnech a žalobce byl následně vyhozen na ulici. V případě žalobce tedy nesvědčí nic o tom, že by snad hodlal použít Českou republiku jakožto tranzitní zemi nebo že by jeho úmysl o získání mezinárodní ochrany v České republice byl neupřímný. Žalobci lze vyčítat fakticky pouze to, že na území České republiky přicestoval nelegálně, s ohledem na způsob vyřízení jeho žádosti v Maďarsku je zcela nepřípadné jakkoliv mu vyčítat v situaci, kdy byl doslova vyhozen na ulici, to, že z Maďarska odcestoval do země, kde cítil naději na spravedlivější vyřízení vlastní azylové žádosti.

Žalobce samozřejmě nemůže zastříť, že v jeho případě je formálně naplněna podmínka ustanovení § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, tedy to, že žalobce nemůže legálně pozemní cestou vycestovat do Maďarska, na druhou stranu v případě cizince, který očividně chápe Českou republiku jakožto cílovou zemi, hodlá zde požádat o mezinárodní ochranu a disponuje i cestovním pasem, je zajištění naprosto excesivním jednáním.

Žalobce připomíná, že rovněž posouzení aplikovatelnosti zvláštního opatření podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců působí v případě žalobce jako zcela neindividualizované. Úmyslem žalobce bylo bezpochyby podat žádost o mezinárodní ochranu v České republice, kam směřoval i s vědomím toho, že Česká republika je tradičně vstřícná ke kubánským uprchlíkům, jakož i s vědomím toho, že Praha je ve světě známá i svým tolerantním přístupem k homosexuální menšině, k níž žalobce náleží. Těmito okolnostmi se žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádala. Podobně pak konstatování žalované o tom, že žalobce nevyčkal na konec řízení o udělení mezinárodní ochrany v Maďarsku, je zcela nesmyslné. Mezinárodní ochrana mu v Maďarsku byla odepřena, aniž by bylo její udělení byť jen formálně posouzeno a Maďarsko se fakticky přestalo zajímat o jeho další osud.

Dále žalobce obšírně a podrobně namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť směřuje k nepřípustnému účelu, jímž je předání žalobce do Maďarska. Žalobce zdůrazňuje, že Maďarsko není schopno zabezpečit řádný průběh azylové procedury a jsou v ní dány systematické nedostatky, které činí vydání za účelem azylového řízení do Maďarska nepřípustným. Pokud je tedy účelem zajištění předání žalobce do Maďarska, je nepřípustným již samotné zajištění. Žalobce zde odkázal na čl. 3 bod 2 pododstavec 2 Dublinského nařízení. Žalobce uvádí, že Maďarsko bylo především v druhé polovině roku 2015 přetíženo nápoem migrantů směřujících primárně do jiných zemí, na což reagovalo extrémním zpřísněním právní úpravy azylového řízení. Smyslem této zákonné úpravy je podle žalobce snaha dosáhnout toho, aby bylo možné naprostou většinu azylových řízení zastavit s odkazem na to, že žadatelé do Maďarska přišli přes Srbsko, kde měli možnost o udělení mezinárodní ochrany požádat, neboť Maďarsko na něj nahlíží jakožto na třetí bezpečnou zemi. Koncept třetí bezpečné země tak, jak jej užívá Maďarsko, žalobce považuje za jeden z nejproblematictějších aspektů. Přístup Maďarska je dle jeho názoru zcela rozporný s evropskou legislativou. Maďarsko rozhodlo o tom, že Srbsko je třetí bezpečnou zemí, zcela automaticky a rezignovalo tak na jakoukoliv individualizaci vztahu žadatele a dotčené třetí země. Takový postup je v rozporu se zásadami vyjádřenými ve Směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany. V neposlední řadě v této souvislosti žalobce zdůrazňuje, že mezi Maďarskem a Srbskem je neformálně dohodnut denní limit osob, které lze do Srbska navrátit. Tento počet je zcela zanedbatelný, v praxi je tak možnost vracení osob do Srbska značně limitována a osoby, u nichž bylo o navrácení rozhodnuto, jsou v konečném důsledku nuceny i nadále přebývat na území Maďarska, přičemž jejich status je naprosto nejasný. Tyto osoby jsou nepřijatelně dlouho drženy v zajištění. Žalobce zdůraznil, že Srbsko neuznává za třetí bezpečnou zemi ani ČR ani jiný členský stát EU.

Žalobce poukazuje na aktivity Evropské komise, která vyjádřila znepokojení nad aktuální právní úpravou maďarského azylového řízení, přičemž vyslovila pochybnosti o jejím souladu s právem evropským. Za sporné je považováno zejména znemožnění žadatelům o mezinárodní ochranu odkazovat na nové skutečnosti a zjištění, absence odkladného účinku v případě odvolání a způsob tlumočení ve zrychlených trestních řízeních za ilegální překročení maďarské hranice. O situaci v Maďarsku se zajímá též Komisař pro lidská práva při Radě Evropy, který je znepokojen zejména z vracení žadatelů o azyl do Srbska, jakožto do třetí bezpečné země. Práva žadatelů o mezinárodní ochranu v Maďarsku dále ohrožuje místní trestněprávní úprava postihující nelegální vstup do Maďarska. Bez povšimnutí dle názoru žalobce nelze ponechat ani skutečnost, že maďarská vláda přijímá opatření ztěžující integraci

azylantů do maďarské společnosti, spočívající zejména v omezování finanční podpory uprchlíků.

Zásadními nedostatky podle žalobce trpí i řízení ve věci nepřijatelnosti azylových žádostí. Jedná se o zkrácené řízení, v němž musí být rozhodnuto ve lhůtě patnácti dnů. Soudní přezkum je založen na kasačním principu a žalobu lze podat v extrémně krátké sedmidenní lhůtě. Žalobce zde odkazuje na nálezy Ústavního soudu č. j. Pl. ÚS 17/09 ze dne 1. 12. 2009, který se zabýval sedmidenní lhůtou k podání žaloby v českém azylovém zákoně a konstatoval její protiústavnost. Podle § 53 maďarského zákona o azylu v řízení o žalobě proti rozhodnutí o nepřijatelnosti žádosti o mezinárodní ochranu nelze uvádět žádné nové skutečnosti a soud o žalobě musí rozhodnout do osmi dnů. Proti rozhodnutí nejsou přípustné žádné opravné prostředky. Žalobce pro ilustraci uvádí některá statistická data, podle nichž bylo od 1. 8. 2015 do 31. 3. 2016 rozhodnuto o tom, že 1 184 žádostí je nepřijatelných. V téže době bylo podáno 387 žádostí o soudní přezkum, z nichž 246 skončilo zrušením rozhodnutí a vrácením věci správnímu orgánu, což svědčí o převaze rozhodnutí, která nejsou v souladu dokonce ani s přísnou maďarskou právní úpravou. Správní orgány však i po zrušení jejich rozhodnutí odmítají provést meritorní přezkum žádosti a zpravidla tak činí až po druhém zrušujícím soudním rozhodnutí. Tento postup je nepřijatelným porušením čl. 13 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. K tomuto závěru dospěl i Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky.

Dále žalobce poukazuje na skutečnost, že maďarská právní úprava zakotvuje zcela nepřijatelné zacházení s žadateli o azyl, kteří žádost vzali zpět, nebo bylo jejich azylové řízení zastaveno z důvodu opuštění Maďarska, což je i případ žalobce. Není-li do devíti měsíců podána žádost o pokračování v azylovém řízení, musí žadatel podat žádost novou, na níž je nahlíženo jakožto na následnou a je odmítnuta jako nepřijatelná, neuvede-li žadatel nové skutečnosti ospravedlňující přiznání mezinárodní ochrany.

Žalobce na podporu svých tvrzení o nepřijatelnosti transferu do Maďarska dále cituje z rozsudků Krajského soudu v Praze č. j. 49 Az 109/2015-74 a č. j. 49 Az 110/2015-79, oba ze dne 14. ledna 2016, v nichž tento soud konstatoval, že existují závažné důvody domnívat se, že maďarská azylová procedura trpí systematickými nedostatky bránícími navrácení žadatelů o mezinárodní ochranu na jeho území. Na úrovni Soudního dvora EU (dále jen „SDEU“) byla otázka současného maďarského azylového systému řešena dosud pouze v rozsudku C-695/15 PPU Shiraz Baig Mirza v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal ze dne 17. 3. 2016. Dle názoru žalobce se pak SDEU v tomto rozsudku nikterak nevyjádřil k souladnosti maďarského institutu vrácení do třetí bezpečné země s evropským právem. V současné době přitom ani nelze žalovanou s poukazem na citovaný rozsudek vyvinít z nezájmu o maďarskou právní úpravu, neboť ačkoliv je maďarská právní úprava cizím právem, které není žalovaná povinna znát, Maďarsko není natolik exotickou destinací, aby bylo pro české správní orgány problematické její právní předpisy získat a zhodnotit. Žalobce pro úplnost připomíná stanovisko generální advokátky ke shora citované právní věci, z něhož vyplývá, že maďarská úprava neobsahuje jakákoliv kritéria posouzení Srbska jakožto třetí bezpečné země a paušální zastavování azylových řízení s ohledem na Srbsko je tedy nepřipustné.

Žalobce odkázal rovněž na německou judikaturu správních soudů, konkrétně zejm. Verwaltungsgericht Berlin (rozsudek 23 K 26.16 A ze dne 4. 3. 2016), který dospěl k závěru, že podle dostupných poznatků maďarské azylové řízení vykazuje systematické nedostatky

kvůli nebezpečí porušení zásady non-refoulement. Žalobce dále odkázal i na zprávu „Crossing boundaries, The new asylum procedure at the border and restriction to accessing protection in Hungary“ vypracovanou ve spolupráci European Council on Refugee and Exiles a Asylum Information Database podle stavu k 1. 10. 2015, kterou navrhl provedení k důkazu. Podle této zprávy je zřejmé, že proces vyřizování žádostí o mezinárodní ochranu je v Maďarsku zcela formální a nedostatečný, azylové řízení probíhá mnohdy pouze několik hodin, žadatelům není poskytnuta efektivní právní pomoc a řízení končí rozhodnutím o neudělení azylu a vrácení žadatelů zpět do Srbska. Tvrzení žalované, že Maďarsko je bezpečnou zemí, která dodržuje právní předpisy týkající se ochrany uprchlíků, je proto nepodložené a nepravdivé, a o zajištění za účelem předání do Maďarska nelze z těchto důvodů uvažovat. S ohledem na nezákonnost rozhodnutí požaduje žalobce, aby jej krajský soud zrušil a uložil žalované povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná se vyjádřila v tom smyslu, že napadené rozhodnutí považuje za zcela zákonné. Odkázala na ustanovení § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců a uvedla, že ze skutkových okolností zjištěných v průběhu správního řízení je zřejmé, že žalobce naplnil svým jednáním kumulativně hned několik kritérií aplikace pojmu vážného nebezpečí útěku (vstup na území ČR a Rakouska bez potřebných oprávnění, dřívější nelegální vstup na území schengenského prostoru či EU). Všechny zjištěné okolnosti tak jednoznačně svědčí o tom, že při ponechání žalobce na svobodě neskýtá žádné záruky, že by se dobrovolně podvolil svému předání do státu odpovědného za vedení řízení ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Posouzení toho, která ze zemí bude nakonec zodpovědnou za posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, nepřísluší žalované, nýbrž Ministerstvu vnitra v tzv. dublinském řízení.

Ke zvážení aplikace ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců žalovaná uvedla, že se touto otázkou v odůvodnění napadeného rozhodnutí poměrně podrobně zabývala (str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí).

Pokud se jedná o posuzování existence systematických nedostatků v maďarském azylovém řízení, odkazuje žalovaná na závěry Krajského soudu v Brně obsažené v rozsudku ze dne 23. 3. 2016, sp. zn. 33 Az 18/2016, a v rozsudku ze dne 12. 5. 2016, č. j. 33 A 17/2016, jakož i rozsudku téhož soudu ze dne 7. 6. 2016, č. j. 33 A 65/2016-50.

Žalovaná dále poukázala na závěry obsažené v rozsudku SDEU ve věci C-695/15 PPU Shiraz Baig Mirza v. Bevándorlási és Állampolgársági Hitaval ze dne 17. 3. 2016, v němž SDEU konstatoval, že v rámci přijetí žadatele o mezinárodní ochranu zpět Dublinské nařízení neukládá příslušnému členskému státu povinnost informovat členský stát, který žadatele přemísťuje, o obsahu svých vnitrostátních předpisů v oblasti vracení žadatelů do bezpečných třetích zemí a o své správní praxi v dané oblasti. SDEU shrnul, že absence komunikace v tomto ohledu mezi oběma členskými státy nezasahuje do práva žadatele na účinný opravný prostředek proti rozhodnutí o přemístění a rozhodnutí o mezinárodní ochraně, které je zaručeno unijním právem.

Žalovaná shrnuje, že osobám navraceným na základě dublinského řízení do Maďarska jsou zajištěny standardní podmínky azylového řízení, a to v souladu s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a předpisy komunitárního práva. Konkrétně je

jim umožněno opakovaně požádat o udělení mezinárodní ochrany, je s nimi veden pohovor, jsou poučeni o povinnosti prokázat důvody, pro které o mezinárodní ochranu žádají, a v případě zamítnutí žádosti z důvodu nepřipustnosti jim právní řád umožňuje podat proti rozhodnutí žalobu k nezávislému soudu. I skutečnost, že si maďarský soud vyžádal u SDEU rozhodnutí o předběžné otázce, dokládá, že maďarský právní systém chrání práva žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v míře odpovídající požadavkům demokratického právního státu. Nadto není žalované známo, že by bylo doposud v rámci struktur EU učiněno jednoznačné rozhodnutí o tom, že by se členské státy měly zdržet transferů žadatelů o mezinárodní ochranu do Maďarska, jak tomu v minulosti bylo v případě Řecka či Itálie.

Žalovaná poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, v němž bylo jednoznačně konstatováno, že smyslem zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být cizinec vyhoštěn či předán do jiného státu, avšak pouze vytvoření podmínek pro, to, aby tento hlavní cíl mohl být realizován. Žalovaná tedy pouze využila svých oprávnění a žalobce zajistila, aby mohlo být jiným správním orgánem – Ministerstvem vnitra, rozhodnuto zda a případně do jakého členského státu bude žalobce předán.

Pro úplnost žalovaná dodává, že pokud by bylo Maďarsko považováno za zemi, v níž hrozí žadatelům nelidské či ponižující zacházení, stěží by mohlo patřit mezi státy, které si na základě tzv. kvót mají mezi sebou přerozdělit v rámci systému relokací migranty z Itálie a Řecka, přičemž Maďarsku připadla podle těchto kvót povinnost převzít 306 migrantů z Itálie a 988 migrantů z Řecka.

IV. Posouzení krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

Napadeným rozhodnutím byla žalobci prodloužena doba jeho zajištění o 31 dnů za účelem jeho předání dle Dublinského nařízení. Žalobce byl přitom zajištěn rozhodnutím žalované ze dne 4. 5. 2016, č. j. KRPB-109042-26/ČJ-2016-060023-50A.

Soud zjistil, že rozsudkem zdejšího soudu ze dne 14. 6. 2016, č. j. 32 A 32/2016-32, který nabyl právní moci dne 14. 7. 2016, bylo rozhodnutí žalované o zajištění žalobce ze dne 4. 5. 2016, č. j. KRPB-109042-26/ČJ-2016-060023-50 A zrušeno. Soud za této situace dospěl k závěru, že rozhodnutí o prodloužení nemůže samo o sobě obstát. Soud proto přisvědčil žalobci v tom, že jsou dány podmínky pro výjimku ze zásady přezkoumání rozhodnutí k datu jeho vydání podle § 75 odst. 1 s.ř.s. Rozhodujícím důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí je skutečnost, že bylo zrušeno podkladové rozhodnutí tj. původní rozhodnutí o zajištění žalobce. Proto již nemůže obstát rozhodnutí o prodloužení zajištění, neboť jde o rozhodnutí navazující, které upravuje dobu zajištění a nejedná se o rozhodnutí, které by se primárně vypořádávalo s otázkou, zda došlo ke splnění podmínek zajištění cizince dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Tomu, že se v posuzovaném případě jedná o podkladové rozhodnutí, nasvědčuje i postup žalované, která žalobce propustila ze zajištění na základě zrušení rozhodnutí o jeho zajištění ze dne 4. 5. 2016, č. j. KRPB-109042-26/ČJ-2016-060023-

50 A, ačkoliv doba zajištění stanovené v předmětném rozhodnutí uplynula již dne 4. 6. 2016 a v době vydání rozsudku zdejšího soudu ze dne 14. června byl již žalobce zajištěn na základě žalobou napadeného rozhodnutí o prodloužení zajištění. Soud se tedy ztotožnil s právním názorem vysloveným v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2016, č. j. 4 A 108/2015-36.

V posuzovaném případě bylo tedy třeba zrušit žalobou napadené rozhodnutí jako rozhodnutí navazující na původní rozhodnutí o žalobcově zajištění, které bylo pravomocně zrušeno, a tudíž se soud dalšími žalobními námitkami nezabýval.

V. Náklady řízení

Úspěšnému žalobci vznikly náklady na právním zastoupení advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským na základě plné moci. Náhradu odměny za právní zastoupení krajský soud určil ve smyslu vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, podle něhož odměna spočívá ve dvou úkonech právní služby: převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) cit. vyhlášky a sepsí žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky v sazbě 3.100 Kč za každý úkon právní služby. K těmto úkonům právní služby náleží též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Jelikož zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil krajský soud částku odměny za právní zastoupení o tuto daň (21 %). Celkem tedy na náhradě nákladů právního zastoupení žalobce přísluší částka 8.228 Kč. Jelikož žádné jiné náklady žalobce neuplatnil a ani nevyplývají ze spisu, činí tato částka i celkovou sumu náhrady nákladů řízení, kterou je žalovaná je povinna nahradit žalobci k rukám jeho zástupce za podmínek stanovených ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. července 2016

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová